

Sv. Hugo, biskup

27. marca 2022 ✝ Svätec týždňa

Životopisné údaje

Sv. Hugo narodil sa roku 1053 v Chateau-Neuf vo Francúzsku. Otec jeho menoval sa Odilo a bol vojenským dôstojníkom, vynikal mnohými krásnymi cnosťami kresťanskými. Matka Hugova bola vzorom pravej

kresťanky. Ona často spomínala, ako sa jej raz, keď ešte Huga pod srdcom nosila, snívalo, že jej dal Pán Boh dieťa krásne, ktoré jej však svätí vzali a odniesli do Neba pred tvár Božiu. Preto si i hľadela Huga od útleho detstva vychovávať zbožne a zverila ho škole čo najlepšej, utešujúc sa nádejou, že on bude niekedy Pánu Bohu zvlášť milým, vzácnym služobníkom. A nádeje matkine splnili sa.

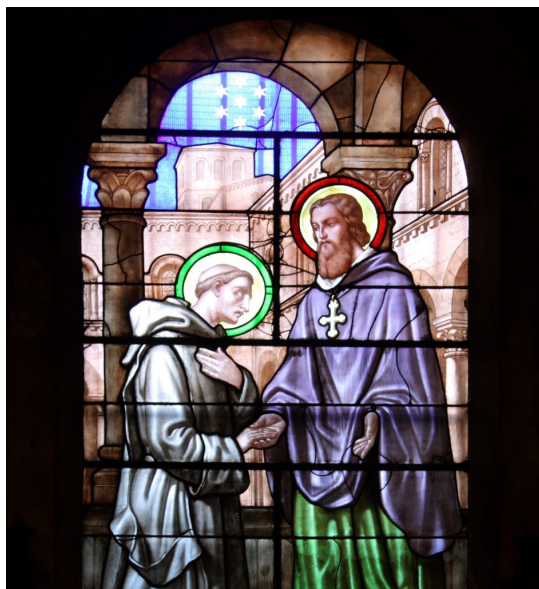
Mladý Hugo čím ďalej, tým viac prospieval v cnosti a učení. Keď s prospechom znamenitým skončil školy, vysvätený bol za kňaza a zanedlho na to stal sa kanonikom vo Valence, kde príkladný jeho život a nevšedná učenosť získali mu všeobecnú obľúbenosť. Tým, čo páčila sa táto skromnosť a poníženosť Hugova práve i z toho usúdili, že je hoden dôstojnosti biskupskej, i neprestávali ho posmeľovať a nahovárať, aby – spoliehajúc sa hlavne na Pána Boha, ktorý zná byť mocným i v slabých a milosťou svojou dopĺňa i zdokonaľuje všetko, čo nedokonalého – prijal úrad biskupský. Hugo konečne sa podvolil.

Krátky čas na to sprevádzal vyslanca pápežského do Ríma. Avšak v Ríme napadol Huga starý nepriateľ pokolenia ľudského, pokušiteľ, ktorý kedysi opovážil sa pokúšať i samého božského Spasiteľa. Satan našepkával mu totižto zlé, rúhavé myšlienky o Pánu Bohu a o veciach Božích. Keď všetky tieto pokušenia s pomocou Božou na čas premohol, zahniezdila sa mu zase v srdci pochybnosť, či je voľba jeho za biskupa príjemná Pánu Bohu, či nie je nehodný takej svätej služby, i začal už pomýšľať, že predsa len dôstojnosť biskupskú neprijme. Na radu vyslanca pápežského šiel Hugo k samému Svätému Otcovi, Gregorovi VII. a tomuto otvoril srdce svoje. Svätý Otec úplne ho zbavil pochybností a sám vysvätil ho za biskupa.

Vrátiac sa z Ríma do Grenoblu, našiel biskupstvo svoje v stave veľmi smutnom. Všade panoval svetský život, nevedomosť a vlačnosť náboženská, ohavnosť spustošenia. Kňazi proti zákonu sa ženili, kupovali i predávali veci posvätné, svetskí páni habali statky cirkevné, úžerníci nesvedomito drali chudobu. Biskupský majetok bol zadlžený a zanedbaný, takže Hugo vyše roka, nechcejúc ani dlhy robiť ani poddaných utlačovať, prinútený bol živiť sa čo najskromnejšie.

Svätý biskup dal sa horlivo do apoštolského povolania svojho: hlásal slovo Božie, napomínal, navštevoval duchovných pastierov i ovečky svoje, bedlil, modlil sa, postil sa, plakal, aby sa zmiloval Boh a prietrž učinená bola zlému. A dobrotivý Boh spustil rosu nebeskej milosti na prácu biskupovu, takže za dva roky pomkli sa veci k lepšiemu.

Ale srdcu sv. Huga, prahnúcemu po pokoji v Bohu, nepozdávala sa služba biskupská, obtiažna a s mnohými nebezpečenstvami spojená. Po dvoch rokoch hľadal útočisko v prísnom kláštore benediktínskom, tu chcjúc nažívať v pokore a chudobe. No pápež naložil mu, aby sa vrátil do svojho biskupstva. Sv. Hugo, akokoľvek nerád lúčil sa s kláštrom, poslúchol a potom tým usilovnejšie pokračoval v diele apoštolskom.

Sv. Bruno a sv. Hugo

zdroj: wikimedia commons

Toho času sa stalo, že prišiel do okolia Grenoblu sv. Bruno i so svojimi šiestimi druhmi, hľadajúc samotu, kde by sa usídlil mohol. Sv. Hugo vyznačil mu roku 1084 pustatinu, známu pod menom Chartreuse (lat. Cartusia), a tu založil sv. Bruno rád kartuziánsky, v ktorom mnohí potom hľadali a i našli kýžený pokoj a spásu duši svojej. Rehoľa táto je jedna z najprísnejších v katolíckej Cirkvi.

Svätý biskup rád sa zdržoval medzi kartuziánmi, postiac sa s nimi a vykonávajúc všetky skutky kajúcnosti. Napokon i v biskupskom dome svojom žil ako v kláštore. V rozhovore so ženami mával oči vždy k zemi sklopené. S najväčšou bedlivosťou strážil oči i uši; vyhýbal sa rečiam márnym a nanajvýš ošklivilo sa mu tupenie, nactiutfrhanie a ohováranie: „*Máme dosť svojich hriechov*“, hovorieval, „*i netreba nám ešte i cudzími chybami zneuctievať si zmysly a obťažovať svedomie.*“ Ak rozprával niekto v jeho prítomnosti nejaké novinky, zavraca ho slovami: „*Život, priateľu, nie je nám daný na to, aby sme daromné reči rozprávali, lež aby sme oplakávali hriechy svoje a pokánie za ne činili.*“ Luhať – neluhal nikdy. Chudobných a biednych podporoval veľmi štedro.

Raz v čas hladu predal si i jediný, drahokamami ozdobený biskupský prsteň, ba i zlatý kalich, aby len hladom umorených nasýtiť mohol. Krátkym spánkom, postením i umŕtvovaním tela spôsobil si sv. Hugo veľké bolesti hlavy i žalúdka, následkom čoho vzdať sa chcel úradu biskupského a obrátil sa dva razy na rímskeho pápeža, aby ho od služby biskupskej oslobodil; ale pápež v záujme Cirkvi svätej neurobil mu po vôli, lež tešiak povzbudzoval ho, aby len vytrval až do konca. Medzitým od mnohých krutých bolestí utratil sv. biskup pamäť – ale len ohľadne vecí pozemských, zatiaľ čo veci duchovné, nadzemské tým viac mu boli na rozume; vo dne, v noci modlieval sa z pamäti litánie i žalmy.

Počas dlhej jeho choroby nikdy nepočul ho nikto čo i len slovíčko netrpezlivé z úst vypustiť. Tých, čo ho navštívili, zabával nábožnými rozhovormi a dával im spasiteľné naučenia. Keď čo potreboval, nikdy si nerozkazoval, lež vždy prosil, hovoriac: prosím vás, dajte mi to alebo ono pre Boha; nech vám Pán Boh odplatí na druhom svete. Všetkých, čo k nemu prišli, prosieval, aby sa zaňho modlili, a keď sa ho biskup Gaufred pýtal, čo mu má žiadať od Pána Boha, odpovedal: *„Aby Boh vo mne všetko, čo je svetské, vyhladil, a lásku k sebe roznietil.“*

Čím viac blížil sa mu koniec života, tým viac oplakával poklesky svoje, hovorievajúc: *„Len milosrdenstvom Božím, ktoré máme neprestajne vzývať, môžeme byť spasení.“*

Presťahoval sa do stánkov nebeských dňa 1. apríla 1132 v 80. roku veku a v 52. verného biskupského úradovania svojho. Pán Boh oslávil služobníka svojho na hrobe tak veľkými zázrakmi, že ho o dva roky neskôr pápež Innocent II. za svätého vyhlásil.

Modlitba

Všemohúci Bože, udeľ nám láskavé milosti, aby sme vo všetkom konaní svojom nasledovali príklad sv. Huga, biskupa, a v spoločnosti jeho stali sa účastnými slávy večnej. Amen

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/sv-hugo-biskup/>